

Nedeljska sveta maša: dolžnost ali pravica

Izhodišče razmišljanja o nedeljski sveti maši je: za kristjana je nedelja odločilen dan, ker je dan Jezusovega vstajenja, ker je mala velika noč. Da pa to ni samo lepa misel, golo prepričanje, ampak resničnost, poskrbi vsebina sv. maše, ki je obenem središče tega dneva in celotnega tedna. Nedelje v tem pomenu brez svete maše ni, kajti Evharistija je zakrament ponavzočitve Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja v našem sedanjem življenju. Njegovo trpljenje in smrt pa sta vrhunski izraz Božje ljubezni do vsakega človeka.

Obred evharistije ima obliko dialoga, pogovora, kot dogajanje na poti v Emavs in nazaj. Zato je nedeljska sveta maša najprej pristen in živ dialog z živim Jezusom Kristusom, ki nas ljubi do konca. Tudi obljuba Jezusovega drugega prihoda je v Evharistiji že na svoj način uresničena. Prisoten je »delček« nebes, kajti bistvo Jezusove poveličane človeške narave, ki je pod podobo kruha in vina prisotno, je že v novih, božjih pogojih bivanja: je neumrljivo, netrpljivo, nevezano na pogoje časa in prostora (prikazovanja po vstajenju) ... In takšno bo tudi naše poveličano telo, ko bo vstalo; tudi telo tvoje žene, moža, otrok ... »To delajte v moj spomin!« je Jezusovo naročilo apostolom (škofom in duhovnikom), ker je želel, da bi imeli kristjani že v naprej vsaj nek stik s poveličanim svetom in to preko Njega. Pod podobo kruha je torej prisotna »vsa polnost božanstva telesno« (Kol 2,9). Kdor veruje v Jezusa Kristusa kot Boga in človeka, ob vsem tem ne more več reči, da ga to ne zanima. Prvi kristjani so pogosto ponavljali, da brez evharistije ne morejo živeti, raje umrejo, kot da bi opustili obhajanje evharistije.

Zelo mi je žal, da smo več generacij govorili o nedeljski dolžnosti kristjanov, o obveznosti nedeljske svete maše. To je vendar naša pravica! Tega nam nihče ne bi smel vzeti! Če je pri sv. maši Bog, ki je prišel med nas, telesno prisoten ter če je to uresničitev njegove ure, torej odrešenja za vse nas, je torej udeležba lahko dolžnost? Ali je ljubezen lahko dolžnost? Ali imata mož in žena

BESEDE ZA SREČNE POTI

dolžnost, da sta skupaj? To je zanju pravica, ne pa dolžnost! Jasno je, da v življenju ne moremo ves čas samo sedeti drug ob drugem, pa vendar se moramo od časa do časa usesti skupaj, se od blizu srečati. In tako je tudi z Jezusom. V nedeljo je čas, da se usedemo k njemu, da smo z njim in da se z njim pogovarjamo, da poglobimo prijateljstvo z njim in da se z njim združimo. Zato je primerno, ne da ohranjamo zapoved obhajanja nedelje kot Gospodovega dne s središčem s sveto mašo, ampak izkoristimo pravico do tega »nebeškega stika«, ki je vir Božje ljubezni, ob kateri se naj vedno napaja naša ljubezen.

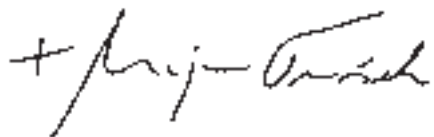
Nedeljska sveta maša je naša pravica

Vrednota redne nedeljske svete maše je neprecenljivo velika, a žal v mnogih zakonih in družinah ni več vrednota. V letu evharistije in priprave na evharistični kongres, ko naj bi se vsa Slovenija poklonila Jezusu v evharistiji, bi bilo zelo prav, da bi poglobili odnos do nedeljske svete maše. Starši naj bi otrokom veliko več govorili o svetosti in pomembnosti nedeljskega praznovanja Gospodovega dne. Velikega pomena je družinska pri-

prava na nedeljsko sveto mašo: skupno vnaprejšnje prebiranje nedeljske Božje besede, pregled tedna z vidika, kaj bomo iz dogajanja v njem še posebej izpostavili pri kesanju in kaj bomo položili s Kristusom na oltar v daritev in za kaj se bomo zahvalili; nato pa še pogovor o doživljanju obhajanja. Poživiti pa bi bilo treba tudi češčenje Najsvetejšega izven maše, saj je to posebej rodovitna in dragocena molitev: stopiti v cerkev kar tako mimogrede in počastiti Gospoda, udeležiti se molitvene ure.

Bolj ko bomo verovali v Jezusovo resnično prisotnost pod podobama kruha in vina, bolj nam bo postajalo jasno, da je nedeljska sveta maša naša pravica in privilegij. Ko se pri sv. maši zgodi spremenjenje, se z njim zgodi spremenjenje tudi nas. Bog spreminja tudi naše življenje, ki smo ga prinesli k daritvi. Ne sicer tako kot kruh in vino, pa vendar nas spreminja. Zato sta pri sv. maši dve epiklezi oz. dvojno klicanje Svetega Duha: nad darove in nad zbrano občestvo, prosimo torej, naj iz nas naredi Kristusovo telo, Cerkev. Vzpodbujajte drug drugega pri odločanju za obhajanje nedeljske svete maše, pa tudi kdaj med tednom. Najprej v krogu družine in sorodnikov, nato pa si morda zadajte tudi nalogo ponovne evangelizacije koga izmed tistih, ki so se nedlejski sveti maši že povsem ali skoraj povsem odtujili. Začnite z molitvijo zanje, nato s pozornostjo do njihovih potreb in končno ob pravem času ob navdihu svetega duha tudi primerno povabilo. Tudi k temu nas vabi leto evharistije.

škof Marjan Turnšek

Veš, Gospod, da...

je libanonski pisatelj Kahlil Gibran, razmišljajoč o osebah, s katerimi si se srečeval v času svojega zemeljskega bivanja, zapisal: »Mnogo je sov, ki ne poznajo druge pesmi, razen svojega lastnega skovikanja.« In, da me je misel iz tega stavka po večer- ni molitvi celo pospremila v spanec tako, da sem ob njem celo v sanjah podoživljal:

...da je pred letom in nekaj nazaj medijsko skovikajoč, takratna opozicija, danes vladajoči četverček, napovedovala sproščeno Slovenijo. Toda, če recimo, samo potipamo svet »dacarije« (davkov), smo s tovrstno dejavnostjo menda državljani Slovenije v evropskem merilu med najbolj obloženimi. Še več, vladna garnitura išče nove niše, po katerih bi lahko potegnili za obzidje oblasti nove davke in z njimi obdarila tiste državljane, ki imajo srednji in nižji življenjski standard. O tem mi je v sanjah pritrjeval stric Janči: »Na bogate ne upa naperiti tovrstnih topov, ker so v večini ti vsi iz vodstvenih kadrov nekdanjega jugo-gospodarsko-družbenega sistema samoupravljanja, ki je moral propasti zato, ker je imel eno samo lepotno napako, da je z lažjo farbal ljudi.« Sproščенost nekaternikov iz vodstvene garniture je tako velika, so ugotavljale sanje naprej, da so pred volitvami celo z lažjo prikrivali svoje naložbe v tujini in je šef »DESUS-a sproščeno napovedoval ob volitvah upokojencem vsaj 1000 EUR pokojnine. Pa, glej ga zlomka, novo leto bo menda prineslo zamrznitev tudi najnižjih pokojnin..., itd. Je za to vse res kriva samo gospodarska kriza?

Ti pa veš, Gospod, da me je misel o (ne)sproščенosti Slovenije še bolj oplazila, ko sem v sanjskem svetu prisluhnil poročilom o prihodnosti murskosoboške Mure. Koliko mogotcev in govorcev je že o njej skovikalo? Ko bodo pa prišle te vrstice pred tebe, bralec, sem s strahom v snu ugotavljal, da bo marsikdo od delavcev Mure slišal skovikanje sove kot pogrebno žalostinko za tem slovenskim tekstilnim gigantom in svojim delovnim mestom. Med njimi bo verjetno tudi precej naših župljanov. Nekateri pa

bodo ob tem zatrjevali kot že mnogi danes, da bi bilo z Muro drugače, če bi bila v Ljubljani, ali vsaj v njeni bližini in bi se imenovala Ljubljana. Takrat gotovo ne bi propadla, saj od tam prihajajo k nam celo ob prekmurskem državnem prazniku, »zašpilat kulturni estradniki«, da se ob odru, kjer rdeči mak prevladuje nad pohlevno pšenico, Prekmurci ja osvestimo, h komu pripadamo in kje je bodočnost. Nakazuje jo v metropoli ponovno poimenovanje ceste po Titu, torej po »dobrosrčnem maršalu«, ki je dal po vojni napolniti množico brezen, jam in rovov s trupli nedolžnih žrtev; spodkopavanje vodstva nacionalne TV, nefinanciranje zasebnih šol, neudeležba tistih, ki nam vladajo na vseevropskem spominskem dnevu (23. avgust) za vse žrtve v Brestanici...

Nedeljska jutranja zarja še ni potrkala na okno, ko sem se ves nesproščen in poten prebudil iz morečih sanj. Na tleh pri postelji pa je ležala knjiga, *Jezus, Sin človekov* z zgoraj navedenim podčrtanim stavkom.

Pozneje, ko sem se pripravljaj na srečanje s Sinom človekovim pri evharistiji, sem ponovil z dobrim vojakom Švejkom: »Samo brez panike.« In dodal: »Ne dovoli samemu sebi pozabiti, da prav tu v Kruhu biva Gospodar časov, ki uravnava čas, tudi (ne)sproščene Slovenije.«

Slika na naslovnici

Biti pri sveti maši, srečati se z Jezusom in z ljudmi, ki slavijo Boga, je veselje, je sreča, je predokus nebes. Dobri Bog, tisočkrat hvala za nedeljska jutra, ko zvonovi pojejo aleluja. Tisočkrat hvala za poti, ki vodijo v cerkev. Tisočkrat hvala za ljudi, ki z menoj gredo isto pot. Tisočkrat hvala za duhovnika, ki Boga prikljče na oltar. Tisočkrat hvala za sveto obhajilo. Tisočkrat hvala za vsako nedeljo.

Vrednost delavniške maše

Obhajanje svete evharistije ali svete maše predstavlja središče krščanskega življenja ter življenja Cerkve in vsakega kristjana. Cerkev na nekatere dneve še slovesneje obhaja sveto daritev. To velja za nedeljo, ki je Gospodov dan in spomin na Jezusovo vstajenje ter na slovesne praznike. Te dneve se po naših župnijah daruje več svetih maš ob večji udeležbi vernikov, ki so se te dneve dolžni po cerkveni zapovedi udeležiti svete maše.

Maše ob drugih dnevih pa imenujemo v ljudski govorici delavniške maše. Na te dneve verniki niso dolžni, da bi se morali udeležiti svete maše, udeležba pa jim je močno priporočena. Ob teh dveh besedah »močno priporočena« bi se morali še posebej ustaviti in si jih globoko vtisniti v spomin tako verniki kot tudi duhovniki. Kakšna je torej vrednost delavniške maše? Če bi v eni besedi odgovorili na to vprašanje, bi rekli – neizmerna. Zakaj? Zato, ker je vsaka sveta maša spomin in ponavzočenje Jezusove zadnje večerje in njegove daritve na križu. Pri vsaki sveti maši se Jezus daruje na oltarju. Isti Jezus pride na oltar pod podobo kruha in vina, če se daruje slovesna maša ob udeležbi več tisoč vernikov ali če se daruje tiha sveta maša, pri kateri je le nekaj vernikov. V samem bistvu sv. zakramenta ni torej nobene razlike med tema mašama, razlika je samo v zunanjih okoliščinah, ki spremljajo daritev svete maše.

Če bi verniki in duhovniki vedno imeli pred očmi ta neizpodbitna dejstva naše vere, bi tudi dali večji pomen svetim mašam ob delavniških in jih tudi radi obiskovali in jih lepo obhajali. Te maše vsebujejo veliko duhovno bogastvo in dajejo veliko milosti in moči tistim, ki se jih radi udeležujejo. Ob delavniških se na mnoge dni spominjamo svetniških godov, ki dajejo še poseben pečat delavniškim mašam, saj so svetniki naši vzorniki in priprošnjiki pri Bogu. Ob tem ni treba posebej poudarjati, da naj se verniki udeležijo maše na dan, ko obhaja god njihov krstni zavetnik. Prav tako je lepo, da se udeležijo maše na god svetni-

ka, ki ga še posebej poznajo, častijo in se mu priporočajo. Poleg svetniških godov, pa so kristjani že od nekdaj posamezne dneve v tednu namenjali posebnemu češčenju. Ponedeljek je še kot odmev Gospodovega dne, torek je dan češčenja svetih angelov, sreda je dan, ko se priporočamo sv. Jožefu, četrtek je še posebej dan svete evharistije, petek spomin Jezusovega trpljenja in smrti ter dan Jezusovega Srca, sobota pa je že od prvih stoletij vedno bila posvečena Devici Mariji. Ob delavnikih se vsak dan po naših župnijah darujejo mašni nameni za naše rajne. Kdor daruje mašo za svoje drage rajne, je tudi dolžan, da se je skupaj s svojimi sorodniki tudi udeleži. Ni dovolj samo dati za mašo, ampak je potrebno biti tudi udeležen pri tej maši in skupaj z duhovnikom moliti za rajnega ali rajne.

Ob vseh teh dejstvih, o katerih smo razmišljali, lahko torej vsaj malo začutimo smisel in pomen delavniških maš ter udeležbe pri njih. Razumljivo je, da vsi verniki nimajo priložnosti in možnosti, da bi se vsak dan udeležili sv. maše. Kdor pa more, pa je k temu lepo povabljen. Morda je prav leto evharistije, ki se začena, lepa priložnost, da bi se pri vernikih poživila udeležba

Biti ob delavnikih pri sveti maši je blagoslov

pri delavniških mašah. Duhovniki pa ob tem ne smejo pozabiti, da so dolžni dati tem mašam večji pomen tako v svojem osebnem duhovniškem življenju kakor tudi v življenju župnije. Naj torej tudi za duhovnike ne bo delavniška maša le nujno vsakodnevno opravilo, ki ga je treba čim prej in v čim krajšem času opraviti. To velja še toliko bolj, če se zavedamo dejstva, da so redni obiskovalci delavniških maš velik blagoslov in milost za vso župnijo in predstavljajo duhovno jedro vsake župnije. Če pravimo, da se po številu nedeljnikov kaže versko življenje župnije, lahko rečemo, da se po številu obiskovalcev delavniških maš kaže duhovno življenje župnije. Blagor torej tisti župniji, ki jih ima veliko!

Zakaj hodim k sv. maši?

Kadar se počutim osamljeno, se vedno zatečem k Jezusu in ga prosim, naj mi pomaga. K njemu se zatekam v molitvi, rada pa grem tudi k sv. maši s svojimi prošnjami, zahvalami ter z dobrimi deli, ki jih darujem Bogu. Pri sv. maši pozabim na vse stvari okoli sebe in se popolnoma prepustim Gospodu. Čutim, da mi je Bog blizu. Verujem, da je Jezus navzoč v sv. evharistiji in da ga prejmem pri sv. obhajilu. Takrat Jezus pride v moje srce in me krepi skozi ves dan. Vesela sem, da lahko pri sv. maši tudi sodelujem in tako častim Boga in Devico Marijo.

Maja Zadavec, 9. razred

Benedikt Dejan Emberšič

Pomembnejši svetniški prazniki in godovi od oktobra do decembra

Sv. Terezija Deteta Jezusa, devica in cerkvena učiteljica: 1. oktober

Ta priljubljena svetnica se je rodila 2. januarja 1873 v kraju Alencon v Normandiji v Franciji. Že kot otrok je imela eno samo željo, da bi smela vstopiti v karmeličanski samostan. S petnaj-

stimi leti so jo sprejeli v samostan v Lisieuxu. Ker je tako mlada vstopila v samostan, je bila od sosester deležna mnogo poniževanj in zavrnitev, vendar je vse vdano prenašala iz velike ljubezni do Jezusa. Vsa se je prepustila Kristusovi ljubezni; njeno geslo je bilo: »Vse je milost.« V svojem notranjem trpljenju, ki so se mu pridružile še hude bolezni, se je želela vsa žrtvovati za grešnike. Predstojnica ji je naročila, naj zapiše svoja notranja doživetja, razmišljanja ter svojo duhovno pot. Ti zapisi so pozneje izšli v knjigi Povest duše. Ta knjiga je bila prevedena v mnoge jezike in je doživela milijonske izdaje. Terezija je umrla v svojem samostanu 30. septembra 1897, stara komaj štiriindvajset let. Leta 1925 je bila razglašena za svetnico, leta 1927 za zavetnico misijonov, leta 1999 pa za cerkveno učiteljico. Njena svejniška starša Ludvik in Zeliya pa sta bila leta 2008 razglašena za blažena.

Rožnovenska Mati Božja: 7. oktober

Ta praznik nas hoče še posebej opozoriti na silno moč molitve rožnega venca in Marijine mogočne priprošnje. Ta praznik je namreč spomin na krščansko zmago nad Turki v veliki bitki pri Lepantu 7. oktobra 1571. Takratni papež Pij V. je pred to odločilno bitko pozval vse kristjane, naj goreče molijo rožni venec in prosijo Marijo rešitve pred Turki. Kljub silni premoči Turkov so

kristjani sijajno zmagali. To zmago je tudi vrhovni poveljnik don Juan de Austria sam pozdravil kot Marijin odgovor na pobožno molitev rožnega venca. V hvaležen spomin na to milost je Pij V. naslednje leto določil, naj se 7. oktober odslej praznuje kot praznik sv. Marije Zmagovalke, njegov naslednik Gregor XIII. pa je temu dnevu leta 1573 dal ime praznik Naše ljube Gospe rožnega venca.

S postavitvijo praznika pod vzklikom Rožnovenske Matere Božje hočejo papeži priporočati prav vsem vernikom obliko pobožnosti, ki je za njihovo duhovno življenje prav posebno pomembna. Rožni venec je več kakor pa kakršna koli navadna pobožnost – to je naravnost ustanova molitve, ki ima v Cerkvi na neki način uradni značaj.

Sv. Marjeta Marija Alakok, glasnica Jezusovega Srca: 16. oktober

Marjeta je bila doma iz Borgundije v Franciji, kjer se je rodila leta 1647 kot sodnikova hči. Bila je nadvse srečna, ko se je leta 1671 smela pridružiti redu Marijinega obiskanja v mestecu Paray-le-Monial. Mlada Marjeta je imela že pred vstopom v samostan več videnj, pozneje pa so se zamaknjenja še pomnožila. Njene sosesre so ji bile zaradi teh pojavov močno nenaklonjene, predpostavljeni pa so jo vedno znova preizkušali. Ona pa je bila trdna v veri in se ni pustila zmeti nobeni skušnjavi. Njena ljubezen do Jezusa je bila namreč vedno večja. 16. junija 1675 je prišlo do pomembnega videnja v samostanski kapeli. V videnju ji je Jezus, ki se je prikazal z gorečim srcem, naročil, naj se na petek po osmini praznika Sv. Rešnjega Telesa vpelje praznik njegovega Presvetega Srca. Jezus ji je tudi naročil, naj se uvede pobožnost devetih prvih petkov. V naslednjih letih se je Marjeta z vso močjo posvetila širjenju pobožnosti Srca Jezusovega. Pri tem jo je močno podpiral jezuitski predstojnik v tem mestu Klavdij de la Colombiere, ki je tudi razglašen za svetnika. Marjeta Alakok je umrla 16. oktobra 1690.

Spomin vseh vernih rajnih – verne duše: 2. november

Spomin vseh vernih rajnih ima svoj izvor v odredbi sv. Odila, opat v Clunyju v Franciji. Sv. Odilo je leta 998 ukazal vsem sebi podrejenim samostanom, naj 1. novembra popoldne po cerkvah zvoni mrtvim v spomin, menihi naj molijo večernice za mrtve, drugi dan pa naj za mrtve opravijo slovesen oficij in darujejo

zanje sv. mašo ter delijo miloščino. Lepa, ganljiva navada se je hitro širila. Že na začetku 11. stoletja so praznovali vernih duš dan v nekaterih francoskih škofijah. Za Rim nam liturgične knjige pričajo, da je bogoslužje tega dne v 14. stoletju bilo že stara navada.

Papež Benedikt XV. je sredi stisk prve svetovne vojne leta 1915 dovolil, da vsak duhovnik daruje na ta dan tri maše.

Več razumevanja !

Smo v dobi vsesplošnih gospodarskih in družbenih reform. Potrebne so. Saj jih narekujejo z železno pestjo razmere in čas. Vendar se zdi, da ima prvenstveno razumevanje in skrb snovna stran življenja. Temu se ne čudimo preveč. Saj živimo v dobi najširšega praktičnega materializma. Toda, ali bodo vse te reforme v resnici tudi prinesle izboljšanje, da bi ljudje postali obzirnejši, boljši, pravičnejši, z drugimi besedami – srečnejši? Pa saj na take stvari redko kdo misli. Kdo pa najde čas v tem zmehaniziranem življenju, da bi vzgajal in izobraževal svojega notranjega človeka? Kaj šele, da bi hotel razumeti svojega bližnjega! Sodobne reforme često prezrejo rast notranjega človeka... Samo tu pa je prava človekova veličina, v kateri se odraža samonikla človekova osebnost in s tem tudi prisrčno prijateljstvo z Bogom.

Prim.: Več razumevanja, v : Novine XXVII (1940) 36,1

P.s. Od česa pa živi naš notranji človek? Leto evharistije je povabilo k mizi, ki ponuja razkošno obilje hrane zanj.

Blaženi Anton Martin Slomšek

**Kip bl. Slomška v
Lendavi**

Tako ga od 19. septembra 1999 kličemo v svojih molitvah in med vzkliki litanij vseh svetnikov. Zakaj?

Vsak narod ima svoj prostor pod soncem in svojo vlogo v družini drugih narodov na svetu. Ima tudi svoje posebnosti, od Boga podarjene darove, po katerih izpolnjuje svoje zgodovinsko poslanstvo. Skupek vseh teh značilnosti ali posebnosti imenujemo »narodov duh«, katerega nosilci so močne osebnosti. In v svetnikih dosega ta duh svoj vrh.

Madžarom je sv. Štefan kralj simbol madžarstva. Sveta brata Ciril in Metod za vse slovanske narode. Svetega Metoda si je naša škofija izbrala za glavnega zavetnika. Narod brez svetnikov je narod brez višjih ciljev, brez plemenitih misli, brez nosilcev duhovnih, moralnih, verskih in narodnostnih vrednot. Svetniki so duša naroda oziroma škofije, na čigar ozemlju je svetnik živel in deloval. Za našo škofijo se to kaže v življenju božjega služabnika Danijela Halasa.

Čeprav blaženi škof Slomšek ni bil neposredno povezan z našimi kraji ob Muri, pa bi rad poudaril tri njegove življenjske poteze, ki nas naj nagovarjajo.

Prvič: bil je svetniška osebnost z ekumenskim duhom, z globoko ljubeznijo do svoje in tuje svobode, samostojen v pokorščini in popolni predanosti Bogu, Cerkvi in človeku. Z ustanovitvijo molitvene družbe sv. Cirila in Metoda je v ekumenskem pogledu prestopil meje svoje škofije in posegel v zadeve vesoljne Cerkve. Kot apostol edinosti, je povabil Vzhod in Zahod k uresničevanju Kristusovega naročila: Naj bodo vsi eno! Naša krajevna Cerkev

mora to njegovo prizadevanje vedno uresničevati, saj z nami živijo bratje in sestre drugih veroizpovedi.

Druga velika poteza blaženega A. M. Slomška je: boj proti šovinizmu in kratkovidnemu nacionalizmu. Po vrnitvi iz Rima leta 1962 je zapisal: ni razložka med Nemci in Slovenci. Danes bi Slomšek nam, ki živimo na jezikovno mešanem področju dejal: ni razložka med Slovenci in Madžari in Hrvati ali drugim narodom. Pri vsej svoji vdanosti slovenstvu je odklanjal vsaki šovinizem in kratkovidni nacionalizem. V šovinizmu in kratkovidnem nacionalizmu je Slomšek videl prekletstvo prihajajočih časov. In prav v tem nam je vzgled, da poleg verskih vrednot znamo ceniti tudi narodne in narodnostne vrednote v ohranjanju materinega jezika - vsak narod svojega - v duhu njegovega reka ...«materni jezik pa ključ do zveličavne narodove omike.» (Ne pravi slovenski materin jezik, ampak misli na materin jezik vsakega posameznika, najsi bo to Slovenec Madžar, Hrvat ali kdo drug).

Ti dve njegovi življenjski drži smo imeli pred očmi, ko smo mu ob beatifikaciji v Lendavi na Cerkvenem trgu postavili spomenik.

V Slomškovem jubilejnem letu, ob 10-letnici beatifikacije in 150-letnici prenosa škofijskega sedeža iz Šentandraža v Maribor, pa se v Cerkvi na Slovenske želimo evharistično prenoviti in se tako pripraviti na vseslovenski Evharistični kongres, ki bo prihodnje leto 13. junija v Stični. Na to tretjo in gotovo največjo Slomškovo vrlino bi še rad pokazal: ljubezen do Evharistije.

Blaženi Slomšek je pogosto ponavljal: »Tri velike čudeže je storil Jezus. Prvi čudež, da se je učlovečil. Drugi, da je za nas trpel, umrl in vstal. Tretji čudež, da je postavil sveto Evharistijo. V teh treh čudežih vidimo tri velike korake dobrega Pastirja: iz nebes na zemljo, z zemlje na križ in s križa na oltar in v tabernakelj. S temi koraki nas je vse poiskal in našel, da bi venomer ostal pri nas.«

V evharistični pesmi "Hvali svet Odrešenika" pa je Slomšek zapisal besede: »Jezus nas je močno ljubil, je za nas življenje dal; da bi se nihče ne zgubil, se za vse je daroval.« Tako nas je torej

Jezus ljubil, da je hotel vedno med nami ostati, da bi nas krepčal v obhajilu in tolažil, kadar ga pridemo obiskat v cerkev. Opo-gumlja nas, da bomo prenašali vsakdanje napore, težave, bole-zni in razočaranja; da bomo znali vsem odpuščati, jim pomagati in se darovati zanje.

Evharistični kruh je zahteven dar. Položen na našo dlan ali jezik bi nas moral žgati, če ga redno prejemamo, nič pa se v našem življenju ne spremeni. Ali pa živimo v prepričanju, da lahko mirne vesti redno prejemam sveto obhajilo, s sosedom pa živim v sovrastvu. Morda se vsako nedeljo združim s križanim in vsta-lim Gospodom, iz vsakdanjega življenja pa ga izključim. Naj to leto evharistične preнове obrodi bogat sad spreobrnjenja v naših družinah, župnijah in naši škofiji.

Do razglasitve blaženega Slomška za svetnika je še trda pot. Na njegovo priprošnjo se mora zgoditi še en čudež. Tega moramo izmoliti. Na voljo nam je devetdnevnica v čast blaženemu Slom-šku, ki jo je spisal naš rojak škof dr. Peter Štumpf. Radi se mu priporočajmo in ga prosimo za zdravje, za srečo domovine, za našo mladino, za razcvet naše tvarne in duhovne kulture, za ohranitev lepote naše zemlje, za krščansko edinost, za spravo v našem narodu, in nenazadnje za našo osebno vernost. Veliko-krat, vsak dan pogosto vzdihujmo in prosimo: Blaženi Anton Martin – prosi za nas!

Halasovi shodi

V četrtek, 25. junija 2009, je župnijska cerkev Povišanja svetega Križa v Črensovcih, odeta v gradbene odre, sprejela romarje, ki so se zbrali ob molitvenem shodu za beatifikacijo Božjega slu-žabnika duhovnika Danijela Halasa. Molitev pred Najsvetejšim je vodil domači župnik Štefan Grabar, sveto mašo pa generalni vikar msgr. Franc Režonja ob somaševanju desetih duhovnikov. Po prošnjah ljudstva so predstavniki vseh enajstih župnij lenda-vske dekanije prinesli znamenja svojih prizadevanj, da bi bil

Božji služabnik Danijel Halas povzdignjen na oltar. Na srca so zapisali mnoge dejavnosti od vsakodnevne molitve, molitve križevega pota, romanj, do raznih razstav, katehez, Power Point projekcij, oratorija, romarskih shodov, spominskih parkov, postavitve raznih obeležij. S tem so pokazali, kako živo je med verniki prisotna zavest, da je Danijel Halas zares sveto živel in umrl mučeniške smrti. Iz teh pričevanj je vela tudi goreča prošnja, da bi Cerkev čim prej potrdila, da je Danijel Halas deležen nebeške slave. Po sveti maši je sledil kratek kulturni program, v katerem sta recitatorja spomnila na nekatere trenutke Halasovega življenja, s pesmijo pa so sodelovali trije domači pevski zbori otroški, dekliški in odrasli mešani zbor.

Dekliški zbor iz Bistic poje na Halasovem shodu v Črensovcih

Molitveni shod v Veliki Polani v mesecu juliju je vodil župnik župnije Sveti Jurij v Prekmurju Martin Vöröš, v avgustu pa Boštjan Čeh, tišinski župnik.

Zahvala

Po priprošnji Božjega služabnika Danijela Halasa sem bila uslišana!

Zgubila sem denarnico z denarjem in vsemi dokumenti. Da bi se potolažila, sem v roke vzela Sveto pismo. Takrat mi je padla zraven slika oz. zloženska Danijela Halasa (letos sem bila na njegovem grobu). Zatekla sem se k njemu za pomoč. Prosila sem ga, naj mi najde denarnico. Obljubila sem, ko dobim denarnico vrnjeno, da to sporočim na vaš (postulatorjev) naslov.

Po sedmih dneh so me poklicali iz slovenskega konzulata v Celovcu, da imajo zame veselo novico, našla se je namreč denarnica z denarjem in osebnimi dokumenti. Denarnica je bila najdena v trgovini EVROSPIN v Celovcu. Pošteni najditelji so jo dali na slovenski konzulat.

Bog je na priprošnjo Božjega služabnika Danijela Halasa uslišal mojo prošnjo.

Kranj, 11. 8. 2009

*Hvaležna Marija Bizjak
Šmidova ulica 9, Kranj*

Naši župnijski zavetniki

Sv. Nikolaj (Miklavž), škof: 6. december

Sv. Nikolaj zavzema posebno mesto med svetniki v naši škofiji, saj mu je posvečena stolna cerkev v Murski Soboti. Sv. Nikolaj

Halasov sklad

Seznam darovalcev od 12.6.2009 do 14.9.2009: Halasovi shodi 400 EUR. **Skupaj 400 EUR.** Vsem darovalcem naj Bog povrne s svojim blagoslovom.

Postopek za Halasovo beatifikacijo lahko podprete tudi s svojim denarnim prispevkom, ki ga lahko nakažete na račun, ki ga je Škofija Murska Sobota odprla v ta namen.

Številka računa: 24900-8010017661.

pa je tudi zavetnik župnijske cerkve v Dolencih. Sicer pa Nikolaj oz. Miklavž spada med najbolj priljubljene svetnike v Cerkvi, še posebej ga zaradi njegove darežljivosti in dobrote imajo radi otroci, ki jih vedno obdaruje na svoj god.

Nikolaj se je rodil ob koncu 3. stoletja v Grčiji očetu Evfemiju, bogatemu, pobožnemu in dobrotljivemu možu, ter materi Ani, sestri prejšnjega škofa v Miri. Ko sta starša po več letih zakona končno dobila otroka, sta mu dala ime Nikolaj, kar pomeni »zmaga ljudstva«. Vzgojila sta ga v bogaboječnosti in ga poslala v dobre šole. Še čisto mlad je živel zelo zgledno in njegov stric ga je posvetil v duhovnika. Sezidal je samostan in v njem postavil Nikolaja za opata, čeprav se je ta v svoji skromnosti te službe branil. Po stričevi smrti se je odpravil na romanje v Sveto deželo.

Ker se v Miri po stričevi smrti niso mogli zediniti, koga naj izvolijo na izpraznjen škofovski sedež, so sklenili, da bo škof tisti duhovnik, ki bo naslednji dan prvi stopil v Cerkev. Nikolaj, ki o vsem tem ni nič vedel, se je naslednji dan vrnil in zjutraj prvi stopil v cerkev. Tako je po Božji previdnosti in delovanju Sv. Duha postal škof. Svojo službo je razumno in pogumno opravljal v času zadnjih preganjanj kristjanov pod Galerijem Valerijem Maksimom. Tudi sam je bil okli leta 310 vržen v ječo in deležen mučenja, vendar je preganjanja preživel. Ko so se preganjanja končala in je cesar Konstantin dal kristjanom svobodo, se je Nikolaj vrnil v svoje škofovsko mesto Miro. Leta 325 se je skupaj z drugimi škofi udeležil koncila v Niceji, ki je obsodil Arijevo zmoto, da Jezus ni pravi Bog. Poročila s tega zborovanja nosijo njegov podpis. Umrl je v visoki starosti, 6. decembra, okoli leta 350.

Nikolaj je postal eden najbolj čiščenih svetnikov v vzhodni Cerkvi, najprej v Grčiji in nato v Rusiji, ki si ga je izbrala za narodnega zavetnika. Ruski carji in veliki knezi so nosili njegovo ime

**Podoba sv. Nikolaja
v dolenski cerkvi**

ŠKOFIJSKE POTI

(tudi zadnji ruski car Nikolaj, ki ga častijo kot svetnika). Ob koncu 9. stoletja je prekosil vse druge svetnike vzhodne Cerkve in so ga častili takoj za Božjo Materjo. V 6. in 7. stoletju pa je njegovo češčenje prišlo tudi v zahodno Cerkev. Posebej se je to češčenje razmahnilo v 11. stoletju, ko so njegove posmrtnne ostanke iz Mire prenesli v italijansko mesto Bari.

Dogodki v soboški škofiji

- Na praznik apostolov Petra in Pavla, 29. junija, je v stolnici v Murski Soboti škof msgr. dr. Marjan Turnšek v duhovnika posvetil diakona Gregorja Šemrla iz župnije Gornja Radgona in Luko Rajfa iz župnije Razkrižje. Gregor Šemrl je daroval svojo novomašno daritev v Gornji Radgoni v nedeljo, 5. julija, Luka Rajf pa 12. julija na Razkrižju. Prvi je sedaj stolni kaplan v Murski Soboti, drugi pa kaplan v Gornji Radgoni.
- V soboto, 4. julija, je škof msgr. dr. Marjan Turnšek v stolnici v Murski Soboti vodil sv. mašo ob prazniku škofijskega zavetnika sv. Metoda. Ob tej priložnosti smo obhajali dan duhovniških jubilejev. Navzoča sta bila diamantni mašnik mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej in srebrnomašnik Lojze Kozar.

Ob prazniku sv. Metoda

- V torek, 21. julija, je v župnijski cerkvi Srca Jezusovega v Veliki Polani potekal Halasov romarski shod. Sveto mašo je vodil župnik župnije Sv. Jurij v Prekmurju in dekan soboške dekanije Martin Vöröš.
- Ob obletnici posvetitve stolnice 26. julija je sveto mašo vodil škof msgr. dr. Marjan Turnšek. V homiliji je spregovoril o pomenu stolne cerkve, škofovega sedeža, pa tudi o težkih razmerah, v katerih živijo delavci Mure in drugih podjetij.
- V nedeljo, 26. julija, je bilo v cerkvi sv. Ane v Boreči v župniji Gornji Petrovci škofijsko srečanje članov misijonske molitvene zveze. Udeležil se ga je tudi misijonar Danilo Lisjak.
- Člani in članice ŽPS iz župnij soboške škofije so se v nedeljo 9. avgusta zbrali k molitvi pri Mariji vnebovzeti v Turnišču. Poz molitveni uro pred Najsvetejšim je sveto mašo je ob somaševanju dvajsetih duhovnikov vodil škof msgr. dr. Marjan Turnšek. Škof je med drugim spomnil na škofijski načrt za leto evharistije, ki ima cilj: Prebuditi, poživiti in poglobiti vero v Jezusovo navzočnost v evharistiji in razviti osebni odnos z živim Bogom posameznikom, skupinam in celotnemu občestvu.
- Pred državno proslavo ob prazniku priključitve Prekmurja matični domovini je škof msgr. dr. Marjan Turnšek v petek, 14. avgusta, v župnijski cerkvi sv. Ladislava v Beltincih daroval sveto mašo za domovino.
- Na predvečer praznika Marijinega Vnebovzetja je v osrednjem škofijskem romarskem svetišču v Turnišču vodil sveto mašo mariborski pomožni škof msgr. dr. Peter Štumpf. Polnočno sv. mašo, ko so se zbrali mladi in drugi romarji, je vodil letošnji novomašnik Luka Rajf, sv. mašo v madžarskem jeziku pa Simon Štihec, župnijski upravitelj v Dobrovniku. Glavno romarsko slovesnost je vodil škof msgr. dr. Marjan Turnšek.
- V Domu duhovnosti Benedikt v Kančevcih so od 16. do 20. avgusta potekale duhovne vaje za duhovnike, ki jih je vodil minoritski pater Milan Holc. Udeležilo se jih je deset duhovnikov iz soboške škofije ter devet od drugod.
- V sredo, 2. septembra, se je nekaj čez petdeset duhovnikov,

ŠKOFIJSKE POTI

redovnikov, redovnic, katehetov, katehistinj in drugih pastoralnih delavcev soboške škofije zbralo v Kančevcih, kjer je potekal 43. pastoralni tečaj pod geslom Nedelja – čas setve in žetve za nebesa.

- Pred začetkom 56. svetovnega prvenstva v oranju je bilo v evangeličanski cerkvi v Murski Soboti v četrtek, 3. septembra, za udeležence prvenstva ekumensko bogoslužje. V imenu Katoliške cerkve se ga je udeležil generalni vikar msgr. Franc Režonja.
- V soboto, 12. septembra, je v Veržeju potekalo škofijsko molitveno srečanje za duhovne poklice. Po molitveni uri in predavanju p. Leopolda Grčarja je v župnijski cerkvi sv. Mihaela škof msgr. dr. Marjan Turnšek vodil sveto daritev.

Založba Stopinje

Založba Stopinje ima med drugim na razpolago sledeče knjige, ki jih lahko dobite v Kleklovi knjigarni v Murski Soboti (tel. 0590 80 632; kleklova.knjigarna@email.si) in na župnijskih uradih v soboški škofiji:

Dr. Marjan Turnšek: Prva setev, zbirka pridig, nagovorov, Murska Sobota 2007

več avtorjev: Cvetovi za mučenca, zgodbe in pesmi o Danijelu Halasu, Murska Sobota 2008

Lojze Kozar ml., Legendarna pot, Legende o zavetnikih župnijskih cerkva v soboški škofiji, Murska Sobota 2008

Spletna stran Škofije Murska Sobota

Vabljeni, da obiščete spletno stran Škofije Murska Sobota na naslovu <http://www.skofija-sobota.si>.

Jože Ftičar, Za napršnjek vedrine I, II, Roman v narečju, Murska Sobota 2004, 2006

Prelepo ravno je polje, pobarvanka, Murska Sobota 2007

Bogojina: Letošnji že XXI. Košičevi dnevi, ki so v naši župniji potekali od 16. avgusta do 13. septembra, so bili posvečeni frančiškanku p. Oswaldu (Jožefu) Ošlaju. Rojen je bil v Filovcih 17. aprila 1879. V duhovnika je bil posvečen 24. avgusta 1901. Bil je magister filozofije, teologije, profesor dogmatike, pisatelj, višji predstojnik frančiškanske province v Egru na Madžarskem, ustanovitelj Kongregacije sester frančiškank nevovalk ubogih in začetnik frančiškanskega misijona na Kitajskem. Umrl je v Budimpešti (9. septembra 1962), kjer je tudi pokopan. Vaščani Filovec so mu postavili na vaškem kulturnem domu lepo spominsko ploščo. Odkritje tega obeležja je bilo, ob diamantni maši g. škofa dr. Jožefa Smeja in č. kanonika Ivana Pucka (v nedeljo 6. septembra), osrednja prireditev letošnjih Košičevih dnevov, ki jih je spremljal tudi zajeten zbornik.

Poročilo s seje DPS Dekanije Lendava

V torek, 15. septembra 2009, je v Dobrovniku potekala 10. redna seja DPS Dekanije Lendava. Začeli smo v cerkvi z molitvijo in nadaljevali v prostorih Doma sv. Jakoba.

Najprej smo govorili o letu sv. evharistije. G. dekan Lojze Kozar je poudaril, da je Jezus v sv. evharistiji temelj naše vere. Zato smo povabljeni, da naredimo vse, kar je možno narediti, da vero v to skrivnost poživljamo in poglobljamo. To je obenem priprava na Slovenski evharistični kongres. Posebnih prireditev na dekanijski ravni ne načrtujemo. Pomembno je, da se vsaj nekaj na to temo dogaja po župnijah. Da začnemo uresničevati kakšno spodbudo, ali da tisto, kar že imamo uvedeno, poživimo oz.

poglobimo.

V nadaljevanju se je bilo govora o načrtovanju pastoralnih dogodkov v naši dekaniji. Med drugim smo sprejeli sklep in določili aktivnosti glede poživitve Halasove romarske poti. Govorili smo še vsebini Dekanijskega pastoralnega dneva, ki bo 9. maja 2010, in bo povezan s 100-letnico rojstva msgr. Lojzeta Kozarja, z letom duhovništva in letom sv. evharistije.

Govora je bilo še o drugih načrtovanih pastoralnih dogodkih, ki se bodo v letu 2009-2010 odvijali po župnijah, v dekaniji in v škofiji.

Klavdija Dominko

Napovedi

Romarski shodi v Turnišču ob prvih sobotah: 4. oktober, 7. november, 5. december ob 18. uri češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved, ob 19. sv. maša, nato procesija z Marijnim kipom, molitev za zdravje.

Romanje na Ptujsko Goro

Ob 600-letnici Marijinega svetišča na Ptujski Gori pripravljajo patri minoriti, ki oskrbujejo to svetišče, pester program. V okviru tega praznovanja spada tudi romanje posameznih škofij. Tako bo Škofija Murska Sobota poromala na Ptujsko Goro v soboto, 17. oktobra 2009. Slovesnost bo vodil škof msgr. dr. Marjan Turnšek.

»Ptujskogorsko Marijino svetišče že 600 let žari na nebu slovenske zgodovine kot jutranjica in večernica. Skupaj z drugimi Marijinimi romarskimi svetišči priča, da smo Marijin narod.« (dr. Franc Kramberger)

Marija Zavetnica s plaščem, prosi za nas!

LUČ MLADIH 34

»Hodi za menoj!« Jezus je vabil ribiče in so postali njegovi apostoli. Danes vabi tebe, da postaneš njegov apostol, duhovnik, redovnik, redovnica, misijonar...

Dragi mladi prijatelj! Biti duhovnik je nekaj lepega, je dar od Boga. Bistvo duhovniškega poslanstva je v tem, da se približuje ljudem in jih vzpodbuja za dobro.

Radi imejmo duhovnike. Radi jim pomagajmo, radi jim stojmo ob strani. Vzemimo si čas za duhovnika in tudi z njim se radi pogovarjajmo, da bodo lažje prenašali teže dneva, ki velikokrat ni lahka. Duhovnik je lahko močni steber človeku v stiski. Mladi si želimo duhovnika, ki si zna vzeti čas za nas, se z nami pogovarja in nam prisluhne tudi takrat, ko nam je težko. Nikoli ne bom pozabila srečanja s svojim sorodnikom (duhovnikom), ki mi je dejal: »Nataša, tudi če bi zašla na slabo pot, moja vrata so ti vedno odprta. Čakal te bom, da se vrneš.« Takrat sem spoznala, da je v očeh duhovnika pomemben vsak človek in da mu ni vseeno, če ljudje ne hodijo k sveti maši, če doma ni prave krščanske vzgoje, če mladi živijo skupaj brez zakramenta svetega zakona... Duhovnik je dobri pastir, ki išče in čaka izgubljeno ovco.

Vsi smo poklicani, da pomagamo duhovnikom pri izvrševanju duhovniške službe, tako da se vključujemo v razne skupine, se udeležujemo raznih srečanj in predavanj, ki ljudi usmerjajo in vzgajajo v zrele krščanske ljudi.

Marija, Kraljica miru, je 8. marca 2009 ob Plavem križu rekla vidkinji Mirjani Dragočević: »Danes vam kličem, da iskreno in dolgo gledate v svoja srca. Otroci moji, naj bo to čas odrekanja, čas ko se boste vprašali: Kaj od mene osebno želi moj Bog? Kaj naj naredim. Molite, postite se, imejte srca polna usmiljenja. Ne pozabite na svoje pastirje! Molite, da se ne izgubijo, da ostanejo v mojem Sinu, da bi tako bili dobri pastirji svoji čredi.«

Ob tem sporočilu Kraljice miru naj kot predstavnica Luči mladih povabim vse ljudi, da se združimo v molitvi za nove duhovniške poklice. Hkrati pa prosimo božjega blagoslova in varstva za vse duhovnike, da bodo vztrajali v tej odločitvi.

Nataša Horvat

Kdo je duhovnik?

Rojstvo otroka ponavadi naznani glasen jok, ki je dojenčkov prepoznavni znak. Večkrat lahko slišimo odrasle govoriti, da so dojenčki zato, da jokajo, spijo in jejo, ker je to edino, kar znajo. A ob pogledu na to nebogljeno bitjece pozabimo, da skriva v sebi bogastvo, ki nam je bilo dano vsem in ki nam pomaga na naši življenjski poti. To so naši talenti - sposobnost, ki nas delajo posebne, enkratne in razpoznavne med vso to množico ljudi. Dostikrat nam te danosti pomagajo in nas usmerjajo k izbiri pravega poklica.

Ob tem se nam lahko postavi vprašanje, kakšne lastnosti mora imeti duhovnik. Kdo je (lahko) duhovnik? Sama si pod pojmom duhovnik predstavljam osebo, ki zna držati in ohraniti korak z vsemi generacijami; nekoga, ki se trudi, da bi že majhnim otrokom kar najbolje razložil, kaj je v življenju dobro in kaj slabo; nekoga, ki skuša s svojimi nasveti usmerjati in vzpodbujati mlade ter vliva upanje in tolaži bolne in ostarele. Vse naštetu pa se mi zdi za poklic duhovnika še vedno premalo. Manjka namreč sposobnost dobrega pridiganja – takega, ki nagovori vsakega vernika, se ga dotakne, ga usmerja k življenju po krščanskih načelih, predvsem pa mu daje energijo in moč za nadaljnje življenje v trenutkih, ko nastopijo težave, trpljenje, v tistih trenutkih, ko sreča obrne svoj hrbet. Ni lahko dan za dnem pripovedovati vzpodbudnih besed in deliti dobrih nasvetov. To je težka in zahtevna naloga. Ne zmore je vsak. Ji je pa vsekakor kos tisti, ki ga je Bog poklical in mu v ta namen podaril poseben talent.

Barbara Horvat, Velika Polana

Utrinki s srečanja z duhovnikom

Lansko leto smo se kot družina udeležili srečanja jubilarcev v Novi Štifi pri Gornjem Gradu. Kot družina smo tudi sodelovali pri sveti maši s petjem in branjem božje besede. V ta prečudovit

LUČ MLADIH

kraj, ki ga krasí romarska cerkev Marije Zvezde, smo se podali na povabilo g. Toneta Ciglarja. In prav o njem bom povedala, kako ga vidim kot duhovnika. G. Tone ima srce za mlade in mladi za njega. Kot salezijanec se veliko trudi, žrtvuje in razdaja svojo ljubezen za mlade. Vedno ima odgovor na vsako vprašanje, ki mu ga postavimo mladi, pa naj se zadeva takšne ali drugačne teme. Njegovo delo ni zaman podprto z znanim geslom sv. Don Boska »za vas živim«, saj ima odprte roke ne samo za vse mlade, ampak tudi za mlade po srcu.

Ane-Mari

Kar nekaj časa je že preteklo od takrat, ko sem obiskovala osnovnošolski verouk. S sošolci smo ponavadi prišli k župnišču veliko prej, kot smo imeli veroučno uro. Zato smo nemalokrat zunaj na dvorišču zganjali vik in krik. Zagotovo pa ni bilo četrtna ali petka, ko ne bi obiskali »starejšega gospoda« kot smo rekli župniku msgr. Lojzetu Kozarju. Celó pozimi, ko je bilo zunaj mrzlo, se nas je cela gruča odpravila v njihovo sobico, kjer je bilo zmerom tako prijetno toplo. Ponavadi smo se pred vrati opogumljali, kdo bo potrkal in kaj bo rekel. Ko smo misijo končno rešili, smo vstopali z velikimi očmi, uprtimi v gospoda župnika. Po našem pozdravu »Hvaljen Jezus«, so nam odgovarjali: »Na

veke amen. O, koliko vas je pa danes prišlo, celi razred! Ste imeli verouk ali ga boste šele zdaj imeli?» »Zdaj ga bomo imeli,« smo odgovarjali v zboru. Potem so nas posedli, kjer je pač bilo mesto. Največkrat na kavču, nekateri so stali. Gospod so skoraj vedno bili za pisalnim strojem. Največkrat smo jih samo gledali, oni pa so nas spraševali: »Čigav si pa ti? In ti?« Včasih so nam govorili o tem, kaj pišejo, povedali kakšno zgodbo, razlagali, kako je sestavljen pisalni stroj, včasih pa so nam kazali, kako jim pokajo

členki na prstih, kar nas je zelo zabavalo. Seveda smo potem tudi mi tako pokali. Nam je bilo zelo lepo v njihovi družbi, a je vedno prehitro minilo. Ko smo slišali ropotanje stolov v učilnici, smo se s stiskom rok poslovili od prijaznega »starejšega gospoda župnika« in odropotali po stopnicah v učilnico. Za sabo pa pustili blato in lužice, ki so se naredile pod čevlji. A glavno, da je bilo v srcu toplo.

Mateja

»Duhovnik je zmaga milosti, je Božji dar svetu, je poklicana priča nevidnega Boga, je živi zakrament ali vidno znamenje nevidnega Boga.«

Tako je zapisal župnik sv. Janez Marija Vianney. Tudi sama se strinjam z njim. Verjamem, da so duhovniki Jezusovi učenci, ki jim je Jezus naročil, da naj nam oznanjajo Njegov Evangelij. Kristus je posegel v osebno življenje vsakega duhovnika in mu naročil, da opravlja Kristusovo daritev, jo ponavzočuje, uresničuje pred ljudstvom, kakor je to počel Jezus. Duhovniku so zaupani tudi zakramenti, da jih deli. Ima možnost odpuščanja grehov. In samo preko njega nam lahko Bog odpusti grehe. Cerkev bi ne bila Cerkev brez duhovnikov. Toda dandanes je drugače. Na žalost je duhovnikov vedno manj, vendar je še hvala Bogu, vedno dovolj. Mislim, da Bog tako ljubi današnji svet, da vseeno poskrbi, da pošilja duhovnike, novomašnike, da bi ljudem pomagali spoznati Boga in Njegovo veliko ljubezen. Duhovnik je zame Kristus na zemlji, s katerim se lahko pogovorim, mu zaupam težave in skušnjave. Duhovnik je tudi nam mladim vedno na razpolago, vedno si vzame čas za nas, skupaj se pogovarjamo, nam svetuje in odgovarja na različna vprašanja in moram reči, da vedno svetuje prav. Vedno najde tiste prave besede, s katerimi nam zna odgovoriti in nam svetovati. Zato moramo še posebej moliti za svetost duhovnikov, da bi jih bilo čim več, da bi nam vedno prav svetovali, nas vodili po pravi poti in nam kazali Božjo ljubezen.

Andreja Ošlaj

Dogajalo se je

Oratorij - V mnogih župnijah soboške škofije so tudi v teh počitnicah potekali oratoriji. Letošnji oratorij je nosil naslov z globoko vsebino - NATE RAČUNAM! Ob zgledu sv. Frančiška so se otroci in mladi skupaj veselili, peli, ustvarjali, se učili, raziskovali.

V murskosoboški škofiji se je oratorijev po župnijah udeležilo čez 1300 otrok, sodelovalo pa je približno 540 animatorjev.

Skavti - Črenšovski skavti smo se tudi letos odpravili na poletni tabor v Stanetince.

Popotniki smo začeli svojo 4-dnevno pot v ponedeljek, 6. julija iz Črensovec v Bratonce na železniško postajo, od tam pa z vlakom do Ptuja, naprej pa smo se pod milo nebo in v objem narave podali peš. V teh dneh smo doživeli marsikaj novega in se marsikaj novega tudi naučili. Skavtski zakon pravi, da si skavt v težavah žvižga in poje. In to tudi drži! Sicer nismo imeli težav, ampak ker nas je vsak dan čakala nova pot, smo si to pot lajšali s petjem in s tem, da smo drug drugega spodbujali, si pomagali in skušali služiti drug drugemu, kar je tudi geslo nas klanovcev.

Pot je bila obdana z vzponi in padci. Žulji, izgubljen šotor, strgan nahrbtnik, dež in sonce, smeh, ogenj in zvezde. Vse to nas je spremljalo vseh 4 dni. Kot sem že omenila zgoraj, je naš cilj bil travnik v Stanetincih, kjer so se že utaborili naši mlajši skavti. Ker so rabili pomoč pri postavljanju tabornega prostora, smo jim klanovci prihiteli na pomoč. Po ureditvi tabornega prostora smo se klanovci vrnili do najbližje kmetije, kjer smo čakali noč, s tem pa tudi na eno izmed mnogih lepih dejanj pri skavtih, ko smo hoteli pokazati svojo spretnost in skavtskim stražarjem izmakniti zastavo.

Zjutraj smo se vsi skupaj poveselili in nasmejali od nočnih norčij, potem pa veselo nadaljevali tabor po programu, ki smo si ga zadali. Eden od najslovesnejših trenutkov vsakega poletnega